

ဝန်ခင်း

Read on the move

မျှင်မ

မင်းရဲအနာဂတ် ငါ

အခန်း(၁)

ခေါင်မိုးနီနီနှင့် အဝါနုရောင်ဖျော့ဖျော့ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးက အစီအရီ ရှိနေကြသည့် တခြား သော တိုက်ကြီးတွေထဲမှာ တောင် ထင်းနေအောင် လှသည်။

ဘေးနှစ်ဖက်နှင့် မျက်နှာစာမှာ လည်း မြေပိုတွေ အကျယ်ကြီးရှိနေကာ တစ်ပြင်လုံးက မြက်ခင်းစိမ်းတို့ ဖြင့် အစိမ်းရောင် ကောဇောတစ်ချပ် ဖြန့်ခင်းထားသလိုပင်....။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကြိုက်ရဲ့ လား”

“ဒါ လည်ဆွဲ တို့ နေရမယ့် တိုက်ကြီးလား ကိုကြီး”

“ဒါပေါ့၊ ညီမလေးနာမည်နဲ့ တစ်ခါတည်း ဝယ်လိုက်တာ”

လည်ဆွဲ မယုံနိုင်သေးဘဲ ဖြစ်နေကာ အားရပါးရ ဝမ်းသာလိုက်ဖို့ တောင် မဝံ့မရဲဖြစ်နေခဲ့၏။

တစ်သက်လုံးမှာ အသင့်တင့် ပြေလည်ရုံဘဝနဲ့ ပဲ ရှင်သန်ခဲ့ရတာ ဖြစ်လျက် ဒီလိုဘဝမျိုး ရောက်လာနိုင်သည် လို့ အိပ်မက်ထဲမှာ လည်း မပါခဲ့....

ဖေဖေကတော့ အားပေးတာလား၊ ဒီလိုဖြစ်လာဖို့ အတွက် အားကြီးမာန်တက် မျှော်လင့်ခဲ့ တာလား၊ ဒီလိုဖြစ်လာဖို့ အတွက် အမြဲတမ်းပြောဖူးသည်။

“လူမင်း ဘုန်းကြီးတော့ နတ်မင်း မနေနိုင်တဲ့ သမီးရဲ့ ၊ သမီးလေးက ချောချောလှလှ နုနုငယ်ငယ်လေး၊ ဒီလိုရပ်ကွက်လေးထဲမှာ နေဖို့ မထိုက်တန်တဲ့ အဆင်းရူပါလေးပါ။ အဲဒါကြောင့် နတ်မင်းတွေက ‘မင်းညီမ ကောင်းစားဖို့ မင်း ငွေသွားရှာတော့’ ဆိုပြီး လူချမ်းသာ ဆိုတဲ့ သမီးရဲ့ ကိုကြီးကို မိုးကုတ်မြို့မှာ ရတနာရှာဖို့ ကြိမ်စကြာနဲ့ ရိုက်လွှတ်လိုက်တာ ...” ...။

အပျိုပေါက်စဆိုတဲ့ အရွယ်ကို ပုခက်ထဲက ကလေးချောသလို ချောနေတာမျိုးနှင့် တူပေမယ့် လည်ဆွဲ ကတော့ ဟုတ်များ ဟုတ်နေသလားလို့ တွေးခဲ့မိသေးသည်။

“ဖေဖေကလည်း မိုးကုတ်မှာ ကျောက်တူးတယ်ဆိုတာ လူတိုင်း အောင်မြင်ကြတာမှ မဟုတ်တာ၊ တချို့ဆို ငှက်တွေဘာတွေမိပြီး အဲဒီမှာ တင် သေကုန်တာတဲ့ ”

“သေတဲ့ လူတွေကို မကြည့်နဲ့ ၊ သူဌေးကြီးတွေ ဖြစ်သွားကြတာကိုပဲကြည့်၊ ငါ့သမီးဘုန်း ကံကြောင့် သမီးရဲ့ ကိုကြီး ကျောက်အောင်ပြီသူဌေးဖြစ်လာမှာ ”တဲ့ ...။

ဖေဖေက ကိုကြီး ထွက်သွားပြီဆိုကတည်းက ဒီတိုင်း တကယ်ယုံကြည်ထားခဲ့သည် ။ တချို့မိဘတွေဆို သားသမီးတွေ အဲဒီ လို စီးပွားရှာသွားကြမယ်ဆိုလျှင် တားဆီးကြသည် ၊ စိုးရိမ်ပူပန်ကြ၏ ။

ဖေဖေက ဤသို့မဟုတ်ပေ၊ ကိုကြီးနဲ့ အတူ သူပါလိုက်ဖို့ တောင် စီစဉ်လိုက်သေးသည် ။ ဒါပေမယ့် လည်ဆွဲ ဒုတိယနှစ်တက်နေတုန်းမို့ ကျန်နေခဲ့ရ၏ ။ လူသာကျန်ခဲ့ရသော်လည်း အမှာ စကား ပါးလိုက်တာက အမိနဲ့ တစ်ရပ်လို...၊

“ယောက်ျားနော် ငါ့သား...၊ လုပ်သလိုမဖြစ်ရင် ဖြစ်သလို လုပ်ရမယ်

၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘဲ ပြန်လာရတာ မလိုချင်ဘူး၊ သားရွှေအိုးထမ်းလာတာကို
ပဲ ဖေဖေ မြင်ချင်တယ်” ဟု ...၊

ခုတော့ ဖေဖေ မရှိတော့ပါ။

တိုက်ကြီးကို ကိုကြီးက တစ်ပတ်လည်တဲ့ အထိ လေးဖက်လေးတန်
ကို ဆွဲခေါ်သွားပြီး ပြသည် ။ ပြီးတော့မှ အထဲကို မောင်နှမနှစ်ယောက်
အတူတူ ဝင်ခဲ့ကြပြီး...

“ညီမလေးဖေဖေ့ကို သတိရနေတာလား”

“ဟိုက်...”

ဝေလည်နေသည့် မျက်ရည်က ကိုကြီး ပြန်ငုံကြည့်လိုက်ကာမှ ပိုးပိုး
ပေါက်ပေါက် ကျကုန် ကြသည် ။

ချမ်းသာခြင်းကို အလွန်မျှော်လင့်ခဲ့သည့် ဖေဖေ...၊

ကိုကြီးကိုတောင် လူချမ်းသာ လို့ နာမည်ပေးခဲ့တာ မျှော်လင့်ချက်
တွေနဲ့ ဖြစ်သည် ။

ငယ်ငယ်ကဆို ကိုကြီးက ဒီနာမည်ကိုရှက်လို့ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့်....

“လူက ခပ်စုတ်စုတ်အိမ်ကုပ်ကုပ်ထဲမှာ ဖေဖေရာ၊ ဒီနာမည် ခေါ်ကြ
တိုင်းသား ရှက်တယ်၊ ချမ်းသာစေချင်ရင်လည်း `ချမ်းသာအောင်` တို့၊
`မောင်ချမ်းသာ` ဘာညာလောက်ဆိုတော်ရော ပေါ့၊ ခုတော့ နာမည်က
ဒီအရွယ်ကျမှ ပြင်လို့ လည်း မရတော့ဘူး”

“မင်းကလည်း ဒီအရွယ်ကျမှ ရှက်တတ်နေရလား လူချမ်းသာ အဖေ
ကလည်း မင်းတို့ ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးချင်ပေမယ့် မဖြစ်ခဲ့ဘူးလေ၊
အဲဒါကြောင့် ဖြစ်သလို လုပ်ရတာ ၊ ရှက်နေမယ့်အစား ဘဝကို

ချမ်းသာမြင့်မားအောင် ကြိုးစားဖို့ ငါ့အဖေ တာဝန်ပေးထားတာလို့ သတိချပ်ပြီး ကြိုးစားလိုက်၊ ရတာ လေးနဲ့ ဝအောင်စားပြီး ရှိတာလေးနဲ့ လှအောင်ဝတ်မနေနဲ့ ၊ အဲဒါ လူပျင်းတွေ လက်ကိုင်ထားတဲ့ ဆောင်ပုဒ်”

လို့ ပူညံပူညံတွေပြောပြီး အားမလိုအားမရ ကြိမ်းဝါးတာတွေလည်း ကိုကြီး ခံခဲ့ရသည် ။ တကယ်တမ်းကိုကြီး ချမ်းသာအောင် ကြိုးစားလာခဲ့တော့ ဖေဖေ အစအဆုံးတောင် မြင်မသွားရရှာပါ...၊

“ညီမလေး ဒီမှာ ထိုင်...လှေကားကြီးက အရမ်းလှတော့ ငါ့ညီမနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ရအောင်”

လူချမ်းသာ က ညီကဖြစ်သူကို ဧည့်ခန်းမှ လှေကားအဆင်းမှာ ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ပေးနေ၏ ။ လည်ဆွဲ ကတော့ မျက်ရည်လေး ဝေ့လာလိုက်၊ မျက်တောင်တွေ ခတ်ပစ်လိုက်၊ လက်ခုံနဲ့ သုတ်လိုက်...၊

ကိုကြီး ပျော်နေတာကိုကြည့်ပြီး ကြည်နူးစိတ်တွေလည်း ဖြစ်လာတော့ ပြုံးမိတာလည်း ရှိ၏ ။

“ညီမလေးတို့ ဒီမှာ ပဲနေမှာ ဥစ္စာ၊ ဓာတ်ပုံတွေ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ရိုက်နေတာလဲ ကိုကြီး”

မနေနိုင်တော့ မေးလိုက်မိသည် ။ လူချမ်းသာက ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်၊ ပြန်ကြည့်လိုက်နှင့် လည်ဆွဲ ကို မကြည့်ဘဲ...

“ကိုကြီး ကြည့်ဖို့ ပေါ့ ညီမလေးရဲ့ ...၊ ကိုကြီးက လောလောဆယ် ညီမလေးနဲ့ အတူလာ မနေနိုင်သေးဘူး၊ နောက်သုံးလေးလလောက်ကျမှ ...”

“ဘယ်လို.... ဒီမှာ ညီမလေးက တစ်ယောက်တည်း နေရမယ်... ဟုတ်လား”

အဆင်သင့် ခင်းကျင်းထားသည့် ကျွန်းဆက်တီကြီးပေါ်မှာ ထိုင်နေရာကနေ လည်ဆွဲ ထ,ရပ်မိ၏။ လူချမ်းသာက ကင်မရာကို လည်ပင်းက ကြိုးပါဖြုတ်၍ စားပွဲပေါ်မှာ ချထားလိုက်ပြီး လည်ဆွဲ ဘေးမှာ လာထိုင်သည်။ ပြီးတော့ သူမကိုပါ ပြန်ထိုင်စေကာ...

“တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကြီး အားလုံး စီစဉ်ထားတယ် ၊ အသက်ကြီးကြီး မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ညီမလေးလောက်အရွယ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ မနက်ဖြန် ညီမလေး ပြောင်းလာတာနဲ့ သူတို့ ရောက်လာကြလိမ့်မယ်”

လည်ဆွဲ မျက်နှာလေး ညှိုးသွားခဲ့၏။ ကိုကြီး ရန်ကုန်ပြန်ရောက်လာတော့ လက်ဆောင် တွေနဲ့ ငွေတွေပို့လိုက်ခြင်းဖြင့် သိရသည်။ လူကို ချက်ချင်း မမြင်ခဲ့ရပေ...

ထိုစဉ်က ဖေဖေ ရှိသေးသည်။ ဒါပေမယ့် ဆေးရုံမှာ ပါ၊ ကိုကြီး ဆေးရုံမှာ လာတွေ့တော့လည်း လည်ဆွဲ မရှိသည့်အချိန်တွေမှာ ပဲဖြစ်ကာ ကိုကြီး ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ကို တန်းပြန်မလာတာလဲဆိုတာ လည်ဆွဲမသိ...။

“သမီးကိုကြီးက သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး လုပ်ငန်းထူထောင်မလို့ ကြိုးစားနေတာ၊ တစ်ဖက်မှာ လုပ်ငန်းအဆက်အသွယ်တွေရှိတုန်း မျက်ခြည်မပြတ်ချင်လို့ တဲ့ ၊ နေပါစေ သမီးရယ်...သူ့ခုလို အောင်မြင်စွာ ပြန်ရောက်လာတာ ဘယ်လောက် ဝမ်းသာဖို့ ကောင်းလဲ”

ဖေဖေ တကယ် ဝမ်းသာမသာတော့ မသိ၊ လည်ဆွဲ ကတော့ မပျော်ပါ။ တစ်လောကလုံးမှာ သွေးသားရင်းများ ဆိုလို့ ဒီမောင်နှမ နှစ်ယောက်ပဲရှိသည်။

ကိုယ့်အစ်ကိုလက်မောင်းကို ဖက်ပြီး ရဲရင့်ချင်သည် ၊ အားကိုးချင်သ

ည် ။ ကိုကြီးကတော့ ဖေဖေ ပို့ချသည့် ချမ်းသာခြင်းတရားတွေနှင့်၊ လည်ဆွဲ မှတ်မိသလောက်ဆို အိမ်ကပ်တဲ့ အချိန် သိပ်မရှိခဲ့ဘူးထင်သည် ။

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ညီမလေးရဲ့ ၊ ကိုကြီးက အတူလာမနေသေးပေမယ့် ညီမလေးနဲ့ မနီးမဝေးမှာ ပဲ ရှိနေမှာ ၊ နှစ်လသုံးလပဲကွာ၊ ကဲ....မျက်နှာကြီး စူပုတ်ပုတ် လုပ်မထားပါနဲ့ ၊ ဒီနေ့ အိမ်တက်အနေနဲ့ ကိုကြီးနဲ့ ညီမလေး နှစ်ယောက်တည်း မီးဖိုချောင်ဝင်မယ်၊ ဝယ်လာတာတွေနဲ့ စိတ်ကြိုက်ချက်ပြုတ်ပြီး စားမယ်၊ မှတ်တမ်းတင်ဗီဒီယိုလည်း ရိုက်မယ်၊ မကောင်းဘူးလား”

“မကောင်းပါဘူး”

“ဟင်း...မကောင်း”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုကြီး မှန်မှန်ပြော...၊ ကိုကြီး မိန်းမယူပြီး တခြားနေရာမှာ ပွက်ထားတာ မို့လား”

“ဟာကွာ...ငါ့ညီမကတော့ လုပ်ပြီ”

လူချမ်းသာ က ပြောလိုက်ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည် ။ ပြီးတော့ ဘာမှ မဖြေဘဲ လည်ဆွဲ လက်ကလေးကိုဆွဲ၍ မီးဖိုခန်းထဲကို ဝင်လျှင်...

“ကိုကြီး ဖြေလေ၊ ဘာလဲ....၊ ဟုတ်နေလို့ လား”

လည်ဆွဲက လက်ကို ပြန်ရုန်းလိုက်ပြီး လူချမ်းသာရှေ့မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ပိတ်ရပ်လိုက်၏ ။ မျက်နှာကို စူးစမ်းရှာဖွေသလို ကြည့်ကာ...

“ညီမလေးက ကိုကြီး မိန်းမယူထားတယ်ဆိုရင်လည်း ယောက်မကို ချစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်တာလဲ”

“မလုပ်ပါဘူး ညီမလေးရာ၊ ကိုကြီးမှာ ညီမလေးကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ အများကြီး ကြိုးစားရဦးမှာ ၊ ခုချိန်ထိ ရည်းစားတောင် မထားခဲ့ဘူး”

“တကယ်လား...”

“ညာစရာလား ညီမလေးရ”

လူချမ်းသာသည် တစ်ခွန်းမေးမှ တစ်ခွန်းဖြေလျက် မီးဖိုခန်းထဲက ပစ္စည်းထားသိုထားတာတွေ၊ လျှပ်စစ်မီး ချိတ်ဆက်ထားတာတွေကို ပြောပြနေ၏ ။

လည်ဆွဲ ကတော့ ခေါင်းညိတ်နေရပေမယ့် သိချင်တာ အကုန်သိခွင့် မရတော့ မကျေနပ်ပါ။ အပေါ်ထပ်တစ်ထပ်လုံးကို ညနေကျမှ တက်ကြည့်ကြမည်ဟု ပြောပြီး ထမင်းဟင်းတွေ ချက်ကြ၏ ။

ကိုကြီးက ဟင်းချက်ကောင်းသူမို့ လည်ဆွဲကို သင်ပေးရင်း မဟုတ်မဟတ်တွေဖြစ်တိုင်း လက်ကြီးတရွယ်ရွယ်နဲ့ မြောက်တတ်လာတတ်သဖြင့် ဇက်လေးပုသွားလိုက်၊ လက်နဲ့ ကာမိလိုက်၊ အားလုံးကို မေ့လျော့ပြီး လည်ဆွဲ ၏ ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်သံလေးတွေ လှိုင်ထွက်လာ၏ ။

“ဟုတ်ပြီ...အဲဒီ လို မွှေးပေး၊ တအားမလုပ်နဲ့ လေ၊ တခြား အဆာပလာတွေ လည်ပတ်ရုံပဲ၊ ခရမ်းချဉ်သီးတွေ မကျေစေနဲ့ ”

“ကိုကြီးကလည်း ခရမ်းချဉ်သီးကိုက ကျေပါရစေ၊ ပြေပါရစေ ဖြစ်နေတဲ့ ဟာ...”

“ဪ...သနားစရာလေးပဲ...ကျေခွင့်ပြု လိုက်လေ၊ အဲဒီ ဟင်းအိုးကောင်းမှာ မဟုတ်တော့ ဘူး”

“ကိုကြီးကလည်း”

“ဟ...ဟင်းအိုးက တဂတ်ဂတ်နဲ့ ဘရိတ်ဒန့်စ် က,နေပြီ၊ တိုင်းတစ်ဖက်က ကိုင်ထားလေ”

“ကိုကြီးပဲ အောက်က မီးစွဲလိမ့်မယ်ဆို...”

“မစွဲအောင် လက်နှီးကို လုံးကိုင်ထားပေါ့၊ သေချာလုပ်နော်....လူကို ရော ဟင်းအိုးကိုရော သေချာရိုက်မှာ ...၊ ချက်တတ်ပြုတ်တတ်နေတဲ့ ဟန်ကြီးပန်ကြီးစတိုင်လဲ လုပ်ထား”

လူချမ်းသာ က ဘေးမှာ ဒီတိုင်းချိန်ပြီး ချထားသည့် ကင်မရာကို ပြေးယူပြီး တကယ် လိုက်ရိုက်၏ ။

လည်ဆွဲ ချောင်းလေးဟန့် ခါးလေးမတ်လိုက်ပြီး ပြောတဲ့ အတိုင်း တကယ်လုပ်၏ ။

“ဟင်....ခါးကြီးကျောပြီး ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဟင်းချက်နေတာနဲ့ မတူဘူး၊ဗိုလ်ချုပ် ကြေးရုပ်ကြီး အတိုင်းပဲ”

ဟန်ပန်တွေလုပ်ထားရသည့်မျက်နှာက ချက်ချင်း ခွီးခနဲရယ်ပစ်လိုက်သဖြင့် ကုန်းကုန်းကွကွ တွေ ဖြစ်ကုန်၏ ။

“အေး...လုပ်...ကိုကြီးက အကုန်ရိုက်မှာ ”

“နေဦးလေ ကိုကြီး၊ ဒီမှာ ပုံဆိုးပန်းဆိုးရယ်နေတာ...”

လည်ဆွဲ လက်နဲ့ ကာပြီး ပြူးပြူးပြဲပြဲ လိုက်တားသည် ။ လူချမ်းသာက ရှောင်ပစ်၏ ။ နောက်ထပ် ကြက်သားကြော်တော့ ဆီပူစင်ကာ လည်ဆွဲ အားခနဲ အော်လိုက်သည့် ပါးစပ်ပြဲကြီးလည်း ပါသွား၏ ။

“ကိုကြီးနော်၊ သူများ ငိုလောက်အောင် ပူသွားတာကို လိုက်ရိုက်နေတာ၊ သူ့ဟာကြီးကြောင့် ဒီမှာ မျက်ရည်တွေကို တားထားရတယ်၊ ဖယ်

လိုက်ပါ၊ ငိုမလို့ ...”

“ဟုတ်ပြီ၊ ငိုလို့ ရပြီ...”

“ဟာ...ဘာလို့ ချိန်ထားတာလဲ”

“ဒါမှတ်တမ်းလေ၊ ညီမလေး ဆီပူလောင်တာကို ကိုကြီး ပြုစုတာလည်း ပါမှ ဖြစ်မှာ ပေါ့”

လူချမ်းသာက ကင်မရာကို သေချာ ပြေးထားကာ ဆေးပြာ ပြေးယူသည်။ ။

“တွေ့လား...အစ်ကိုက သူ့ညီမလေးကို ချစ်နေတာကြည့်...၊ ဆေးပြာလိမ်းပေးတာတောင် မထိရက်ထိရက်...”

ကင်မရာကို လှည့်ပြောလိုက်၊ ဆေးလိမ်းနေသည့်လက်ကိုပါ မြှော့ ကပ်ပြလိုက်၊ မောင်နှမ နှစ်ယောက် ရယ်ပဲရယ်နေမိကာ ပူပင်သောကတွေ အားလုံး ပျောက်၏။ ။

“မနက်ဖြန် ညီမလေး အိမ်ပြောင်းပြီးရင် ကိုကို မအားတော့ဘူး၊ နောက်နှစ်ရက်ဆို အားပြီ၊ ကားမောင်းဆက်သင်ရမယ်နော်၊ မောင်းတတ်တာနဲ့ ကားဝယ်ပေးမယ်”

“ပြန်ခါနီး တော့ အိမ်တံခါးပိတ်နေရင်း လူချမ်းသာ က ပြောသည်။ ။

“ဒီထဲက ဓာတ်ပုံတွေ ကိုကြီး ကူးယူပြီးရင် ကင်မရာ ညီမလေးကို ပြန်ပေးမယ်”

“ဗီဒီယိုကို ခွေထဲ ပြောင်းမထည့်ဘူးလား၊ ကိုကြီးပဲ အမှတ်တရ ဆိုပြီးတော့....”

“အဲဒါကြောင့် ဒီထဲမှာ ပဲထားတာပေါ့၊ ခွေထဲမှာ ဆို ပျက်စီးလွယ်တ

ယ်၊ ညီမလေး ကြည့်ချင် ဒီတိုင်းကြည့်လေ....”

“ကိုကြီးက ဓာတ်ပုံပဲ ယူထားမယ်လေ၊ ညီမလေး ပြန်ကြည့်ပြီး ရယ်ရတာ ပေါ့”

လည်ဆွဲ ပခုံးလေးကို ဖက်၍ ကားပေါ်တက်ခဲ့ကြလျှင်...

“ကိုကြီးက ကားမောင်းတတ်တာ မကြာသေးဘူးဆိုပြီး ကျွမ်းကျင်တဲ့ လူလိုပဲနော်”

“မကြာသေးပေမယ့် ဟိုဘက်လမ်းကြမ်းကြီးတွေမှာ မောင်းနေတာ တစ်နှစ်လောက် ရှိတာကိုး၊ ဒီက လမ်းကောင်းတွေမှာ မောင်းရတာ ၊ လမ်းကြော သတိထားရုံပဲ”

“ကိုကြီး....”

“ဟင်...”

“ကိုကြီး တော်တော်ချမ်းသာလာတာလားဟင်”

ကားမောင်းနေရင်း မဖြေချင်သည့်မျက်နှာ ဖြစ်သွားကာ လူချမ်းသာတစ်ဖက်လှည့်သွား၏ ။ ပြီးမှ ရှေ့ပြန်ရောက်၍

“ညီမလေးတစ်သက် အေးဆေးသုံးစွဲသွားလို့ ရအောင် ကိုကြီး ရှာထားတယ်၊ ဘယ်လောက်လဲဆိုတဲ့ အတိုင်းအတာကတော့ ခုမပြောနိုင်သေးဘူး ညီမလေးရဲ့ ၊ ကိုကြီးတို့ အဖွဲ့တွေရှိသေး တယ်လေ”

“ဒါဆို တစ်ယောက်ကို ဘယ်လောက်ဆိုတာမျိုးမခွဲရသေးဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“အဖွဲ့ဆိုတာ လူတွေ အများကြီးလားဟင်၊ တချို့ဆို အဲဒီ လို ကျောက်အောင်လာကြရင် လောဘတွေတက်ပြီး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်

သစ္စာမဲ့ကြ၊ ရန်ရှာကြနဲ့ ၊ ကိုကြီးတို့ က အဲဒီ လို မဖြစ်ဘူးပေါ့”

လူချမ်းသာ မျက်မှောင်ကုတ်သွားလျက် တော်တော်နဲ့ မဖြေ...၊

ဆံပင်ဂုတ်အောက် မကျတကျကုပ်ကုပ်လေးနှင့် ဆံမြိတ်အုပ်အုပ် လေးချထားသော လည်ဆွဲ ရဲ့ မျက်နှာပြည့်ပြည့်လေးကို မှန်ထဲကနေ တစ်ချက်ကြည့်၍ ...

“မဖြစ်ကြပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် လူများ တော့ စကားများ တယ်၊ ပြဿနာ ဆိုတာတော့ အနည်းအကျဉ်းတော့ ရှိတာပဲပေါ့၊ အဲဒါတွေကြောင့် ကိုကြီးက ညီမလေးကို လောလောဆယ် ဘယ်သူနဲ့ မှ ပေးမသိစေဘဲ သီးသီးသန့်သန့် ထားတာ...”

“ဟင်...သိရင် ဘာဖြစ်နိုင်လို့ လဲ”

လည်ဆွဲ ထိတ်လန့်သွားသလိုလေးမေးသည် ။ သူက ကားမောင်းရင်း ခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး...

“ဘယ်သိနိုင်မလဲ၊ ကိုကြီးစိတ်ကလည်း ညီမလေးက တအား လှနေတာကို စိတ်မချနိုင်တာ၊ ငါ့ညီမကိုမြင်ရင် နှစ်ခါလောက်တော့ သမင်လည်ပြန်ကြည့်သွားကြတာပဲ၊ မကောင်းတဲ့ ယောက်ျားလေးတွေ မျက်စိကျရင်ခက်မယ်၊ အဲဒါကြောင့် တက္ကသိုလ်တက်ခွင့် မပေးဘဲ အဝေးသင်နဲ့ ဖြေခိုင်းခဲ့တာပေါ့၊ သဘာဝတရားကို နားမလည်လို့ တော့ မဟုတ်ဘူး အချိန်မတန်ခင် မှားသွားမှာ စိုးလို့ ပါ”

လည်ဆွဲ က ဒီကိစ္စအတွက် ဘယ်တုန်းကမှ မကျေနပ်မှု မရှိခဲ့တာမို့ ခေါင်းလေးညိတ်ကာ...

“ကိုကြီးတို့ အဖွဲ့က လူတွေက စရိုက်ဆိုးတွေလားဟင်”

“အများ နဲ့ ဆက်ဆံနေရတာ ၊ လူဆိုးလူကောင်းဆိုတာ ခွဲဖို့ ခက်တ

ယ် ညီမလေးရ၊ နောက်တော့ ကိုကြီး အလုပ်ကိစ္စတွေပါ ညီမလေးသိ
အောင် ရှင်းပြမယ်၊ အခု သိချင်တာတွေ မျှိုသိပ်ထားလိုက်ဦး”

နောက်တော့ရော တကယ် ပြောပြမှာ လည်း ...၊

အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ မေးလိုက်တိုင်း ကိုကြီး မျက်နှာပျက်သွား
တတ်တာကိုလည်း သိနေတာ လည်ဆွဲ ထပ်မမေးတော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်
သည် ။

ကိုကြီး မဟုတ်တာတွေ လုပ်မည်မထင်ပါ၊ အမြဲတမ်း စိတ်ထဲမှာ
ယုံကြည်နေတာက ကိုကြီးက လူဆိုးမဟုတ်...။

*

အခန်း(၂)

မှောင်လွဲနေသည့် နက်ပြာရောက် ပါဂျရိုကားကို မြင်လိုက်သည် နှင့် လူချမ်းသာ မျက်လုံးပြူးသွားကာ ကားကို ချက်ချင်း လမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်သည်။ ။

ကားလွတ်လို့ ကွေ့လိုက်တာပေမယ့် ယာဉ်စည်းကမ်းကို ဖောက်ဖျက်လိုက်ခြင်းမို့ ပုံပန်းမကျစွာ မောင်းထွက်သွားသည့် သူ့ကားက ထင်းထင်းကြီးဖြစ်သွား၏။ ။

ထိုအခါကျမှ ပါဂျရိုအနက်ရောက်က ဘေးမှန်တစ်ချပ်ကျသွားကာ သူ့ဘက်ကို ဦးတည်ချက် ပြောင်းလာတာ မြင်လိုက်ရသည်။ ။

“တောက်...”

ကားကို အရှိန်မြှင့်လိုက်ပြီး တက်ခေါက်မိသည်။ ။ ရှောင်ထွက်လိုက်ကာမှ လူလုံးပြလိုက် သလိုဖြစ်သွားတာကို မချင့်မရဲ ဖြစ်သွားခဲ့၏။ ။

ဒါပေမယ့် တည့်တည့်သွားလည်း မြင်ကကိုမြင်မှာ ဖြစ်သည်။ ။ သူလုပ်ရမှာ က ဒီကားကို မျက်ခြည်ဖြတ်နိုင်ဖို့ ...။ထိုစဉ် အိတ်ထဲက ဖုန်းသံ ထွက်လာသဖြင့် ညီမလေး ဆက်တာမှန်း သူသိလိုက်သည်။ ။

ဒီနေ့ ညီမလေးကို ကားမောင်းသင်ပေးဖို့ ချိန်းထားတာ သူ မသွားနိုင်သေး၊ ကားကို လမ်းသွယ်တစ်ခုထဲ ကွေ့ဝင်ပစ်လိုက်ပြီး ဖုန်းထုတ်ကိုင်လိုက်ကာ မျက်လုံးတွေကိုလည်း အနားမပေးရဲဘဲ နောက်ကြောင်းကို ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်နေရသည်။ ။

“ဟလို....”

“ကိုကြီး...ကိုကြီး ဘာတွေ အလုပ်ရှုပ်နေတာလဲ”

“ညီမလေး...”

“ဒီနေ့ ကိုကြီး မအားရင်လည်း ရပါတယ်၊ ညီမလေးက ကိုကြီးဖုန်း ဆက်မှာ ပဲဆိုပြီး စောင့်နေတာ”

“ညီမလေး....ကိုကြီး လာခဲ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် အချိန်မပြောနိုင်ဘူးနော်၊ မျှော်မနေနဲ့ ...”

နောက်ကားပါမလာခင် နောက်ထပ် လမ်းကားတစ်ခုထဲ ဖြတ်ဝင်လို ကံရင်း ဖုန်းပြောနေ ရတာ တော်တော် ကသိကအောက်ဖြစ်နေခဲ့၏ ။ ဒါ ပေမယ့် ညီမလေး တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် စိတ်ထင့် သွားမှာ စိုးသည် ။

“ကိုကြီး လာခဲ့ပါမယ်၊ ညီမလေး ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“စားပြီးပြီ၊ ကိုကြီး ခေါ်ပေးတဲ့ ဒေါ်လေးနုက ဟင်းချက်အရမ်းကောင်းတာပဲ သိလား၊ ညီမလေးတောင် သူ့ဆီက ဟင်းချက်ပြန်သင်ဖို့ ပြောပြီးပြီ”

“ဟုတ်လား....”

“ဟုတ်တယ်ကိုကြီးရဲ့ ...၊စိုးစိုးကလည်း အလုပ်လုပ်တာ မြန်တယ်၊ အလုပ်ပြီးတာနဲ့ ညီမလေးကို ဟိုခေတ်ရာဇဝင်ထဲက အချစ်ဇာတ်လမ်းတွေအကြောင်း ပြောပြတယ်”

“ဟုတ်လား...”

သူ့မှာ ရှေ့ကြည့်နောက်ကြည့်နှင့် ဖုန်းကို လက်တစ်ဖက်က ကိုင်ထားရသဖြင့် လမ်းကြားထဲမှာ ကွေ့ပတ်မောင်းနေရတာ အကျပ်ရိက်

လာ၏။ ညီမလေးက ပြောနေလိုက်တာ၊ တက်တက်ကြွကြွအားပါးတရ
မို့ ချလည်း မချပစ်နိုင်...၊ နောက်တစ်ခါဆို အပြင်ထွက်တိုင်း နာကျပ်ယူ
လာဖို့ သတိထားမှ ...။

“ကိုကြီး...စိုးစိုးက ညီမလေးထက် အသက်တစ်နှစ်ပဲကြီးတာ၊ သူက
ဘာဖြစ်လို့ ရာဇဝင်သမိုင်းကြောင်းတွေ အရမ်းသိနေတာလဲဟင်၊
သူပြောတာ အရမ်း နားထောင်လို့ ကောင်းတာပဲ၊ ပြီးတော့ ပြောတယ်
သိလား...သူ့အဘွားဆို ဘယ်လူမျိုးတွေရဲ့ အထိမ်းအမှတ် နေ့တွေ၊
ဘာကြောင့်ဖြစ်ခဲ့တာကအစ သိတယ်တဲ့ ...”

“ဟုတ်လား...”

“သူ့အမေက အကုန်ပြန်မပြောနိုင်လို့ တဲ့ ၊ သူလည်း သူ့အမေ ပြော
သလောက်ပဲ သိတာတဲ့ ၊ ညီမလေးတို့ ကတော့ မေမေကမှ မရှိတော့တာ
နော်...”

ဟိုဒီပြေးနေသည့်စိတ်က ညီမလေးစကားကြောင့် ဝဲဘက်ရင်အုံမှာ
စုဝေးတင်းကျပ် သွားခဲ့၏ ။ မေမေဆိုတာ လူမှန်းသိတတ်စ အရွယ်က
တည်းက မမြင်ဖူးခဲ့တဲ့ ညီမလေး...၊ မြောက်ဒဂုံ လမ်းတွေပေါ် ရောက်
လာကာမှ ရှေ့နောက် ရှင်းလင်းနေပြီကိုစိတ်ချကာ မြက်ရိုင်းတွေ ယိမ်း
နဲ့ နေသည့် လမ်းဘေးလေးမှာ ကားကို ရပ်လိုက်ပြီး...

“ညီမလေးက ကလေးလည်း မဟုတ်တော့ဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ပုံပြင်
တွေကို စိတ်ဝင်စား နေရတာ လဲ ညီမလေးရယ်”

“ပုံပြင်မဟုတ်ပါဘူး...ရာဇဝင်တွေပါ၊ တကယ်ရှိခဲ့တာတွေပါ
ကိုကြီးရဲ့ ၊ ပြီးတော့ ဆင်မင်းဆဒ္ဒန်ရဲ့ ဇာတ်တော်ကြီးဆိုရင်
စာအုပ်ထဲမှာ ဖတ်ရတာ နဲ့ မတူဘူး၊ သူပြောပြတာ အရမ်းကောင်းတာပဲ
၊ သူ့အမေပြောပြပြီဆို သူတို့ မောင်နှမတွေ ငိုတာတဲ့ သိလား၊ ညီမလေး

တောင် မျက်ရည်ကျခဲ့သေးတယ်”

ဖုန်းကိုဖိဆုပ်ကိုင်ရင်း လူချမ်းသာ မျက်ဝန်းမှာ ဆင်းရဲသော မျက်ရည်တွေ ဝေ၏။

“ကိုကြီးကို မေမေက နို့တိုက် ထိန်းကျောင်းခဲ့သေးတယ်ဆိုတော့ ကိုကြီးကို မေမေ ပြောပြဖူးလားဟင်”

“ကိုကြီးလည်း ကလေးအရွယ်မှာ ပဲ မေမေ ဆုံးခဲ့တာ၊ ညီမလေးက မမြင်ဖူးလိုက် ဘူး...ကိုကြီးက မေမေ့ကို မြင်းဖူးတယ်၊ ဒါပဲကွာတာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိဘအစုံအလင်နဲ့ နေခဲ့ရတဲ့ သူတွေက သာတယ်နော် ကိုကြီး...”

“အသေးအမွှားလေးတွေကို အကြီးကြီးချဲ့ပြီး ခံစားမနေပါနဲ့ ညီမလေးရာ၊ ရာဇဝင်ဇာတ်တွေ စာအုပ်ထဲမှာ အားလုံး ရှာဖတ်လို့ ရတယ်”

“အဲဒီ လို ဖတ်လို့ ရမှန်း ညီမလေး သိသားပဲ”

သူ စတ်စုံတစ်ခုကို တွေးလိုက်မိပြီး ပြီးကာ ချွေးပြန်နေသည့်နဖူးကို လက်ဝါးနှင့် ပွတ်သုတ်ပစ်လိုက်ရင်း...

“ဟုတ်ပြီ...ဒါဆို ကိုကြီးက စာတွေဖတ်မယ်၊ ပြီးရင် ညီမလေးကို မျက်ရည်တောက်တောက် ကျသွားအောင် ပြန်ပြောပြမယ်၊ ကောင်းလား”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ကိုကြီး တကယ်နော်”

“တကယ်ပြောတာ၊ဒါပေမယ့် ကိုကြီးနဲ့ ညီမလေး အတူတူ နေကြတဲ့ အခါကျမှ ပဲ ဖြစ်မှာ နော်၊ ကလေးလို နားပူနားဆာ မလုပ်ရဘူး”

“လုံးဝမလုပ်ဘူး၊ ခုလည်း ကိုကြီးကို ပူဆာနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဖုန်းလေးကိုင်ကာစ ဆိုတော့ ဘယ်မှ လည်း ဆက်စရာမရှိတာနဲ့ ကိုကြီး

ကို ခေါ်တာ၊ အခု ကိုကြီး ဘယ်မှာ လဲဟင်”

“လမ်းပေါ်မှာ လို့ ဖြေလိုက်ရင် မေးခွန်းတွေ ထွက်ကျလာဦးမှာ ကို သိသည်။ ။ ထို့ကြောင့်...”

“အလုပ်ထဲမှာ ပေါ့၊ ကိုကြီး မအားလို့ ဒါပဲနော်”

“ကိုကြီး ဒီနေ့ လာမှာ မို့လားဟင်”

“လာမယ်၊ ညနေဖြစ်ဖြစ်။။”

“ဟုတ်...”

ဖုန်းချလိုက်ပြီးတာနှင့် မျက်နှာက စတီယာရင်မှာ ကွေးတင်ထားသည့် လက်ပေး မှောက်ကျသွားခဲ့သည်။ ။

မေမေသည် သူတို့ မောင်နှမကို မွေးထုတ်ခဲ့ပြီး လူ့လောကကြီးကို ဥပေက္ခာများ စွာနှင့် ကျောခိုင်းသွားခဲ့၏။ ။

ဖေဖေက လူတော်လူကောင်းပါ၊ သားသမီးနှစ်ယောက်ကို မျက်နှာမငယ်ရအောင် တတ်နိုင်သမျှ ရှာဖွေ ကျွေးမွေးခဲ့သည်။ ။ ပြည့်စုံပိုလှုံခဲ့သည့် မဟုတ်တာတောင် မောင်နှမနှစ်ယောက် ကို ဘွဲ့ရ ပညာတတ်တွေဖြစ်အောင်တော့ ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့၏။ ။

ညီမလေး ဘွဲ့မရသေးပေမယ့် ကျောင်းပြီးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ။ ဘွဲ့ယူသည့်နေ့မှာ လည်း ကြေကွဲ ကြရ ဦးမှာ ပါ။

သူ ဘွဲ့ယူစဉ်က ဖေဖေရယ်...ညီမလေးရယ်ကို တစ်ဖက်စီမှာ ဖက်ထားပြီး ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်၊ မုန့်တွေ လျှောက်စားနှင့် ပျော်စရာ...၊

ညီမလေးအလှည့်မှာ တော့ ဖေဖေ မရှိတော့ပေ၊ ထို့ပြင် ဒီနေ့ကဲ့သို့ သူပြေးလွှား နေရဦး မည်ဆိုလျှင် ညီမလေးဘွဲ့ယူတဲ့ နေ့မှာ ဘယ်လို

တွေ ဖြစ်လာမလဲ...။

မောလျနေခြင်းက ပင့်သက်ရှိက်လိုက်တာတောင် တစ်ဝက်မှာ တင် ဆို့ကျပ်သွားခဲ့၏ ။ အရာရာဟာ ကိုယ် လိုချင်တဲ့ အတိုင်းသာ ဖြစ်လာခဲ့ မယ် ဆိုရင်တော့ ...၊

*

အခန်း(၃)

“ဒီခြံ သေချာလား...”

“သေချာတယ် ဆရာ၊ သူ့ခြံထဲကို နှစ်ခေါက်တိတိ ဝင်သွားဖူးတယ်”

ခြံနဲ့ တိုက်ကြီးကိုကြည့်၍ သူပြုံးလိုက်မိသည် ။
တော်တော်ကြီးပွားချမ်းသာနေသည် ပဲ...၊

“အထဲမှာ ဘယ်သူတွေ နေလဲ”

အဆင်သင့် ယူလာသည့် အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းကို ထုတ်ရင်း မေးသည် ။ ကားအောက်မှာ ဆင်းနေသူနှစ်ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်က...

“မိန်းကလေးတွေပဲ တွေ့တယ်၊ ဘာတွေ တော်တာလဲတော့ မသိဘူး၊ ချမ်းသာက သူ့အဖေပဲရှိတာဆိုရင် သူ့အဖေ ဆုံးသွားပြီးဆိုတော့ သူ့မိန်းမ နေသလားမှ မသိတာ...”

သူ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ မှန်တစ်ဝက်ချထားသည့်နေရာက မြင်ရသာ တိုက်ကြီးရဲ့ အပေါ်ထပ်အပိုင်းကိုပဲ အနီးကပ် ဆွဲကြည့်နေမိ၏ ။

ခရီးဝေးမှာ အလုပ်လုပ်ကြသူတွေဟာ ရှိတာကို မရှိဘူး၊ မရှိတာကို လည်း အရှိလုပ်၍ အမျိုးမျိုးပြောကြသည် ။

ဒါကို တရားသေ မှတ်ထားလို့ မဖြစ်...၊ သူကြည့်နေတုန်း ပြတင်းတစ်ချပ် ပွင့်သွားကာ မျက်နှာလေးတစ်ခုပေါ်လာ၏ ။

ဖွေးညက်နေသည့် မျက်နှာပြည့်ပြည့်လေးက လေးထောင့်ဆန်ချင်

သလိုရှိလျက် နဖူးပြင် လေးက ဆံမြိတ်တွေအောက်မှာ ပျောက်နေ၏။

လည်ကပ်ဆွယ်တာအနက် လက်ရှည်လေးကို ဝတ်ထားကာ ပြတင်းပေါက်ပေါ်မှာ တံတောင်နှစ်ဖက်တင်ရင်း မျက်နှာလေးက ဟိုဘက်လှည့်လိုက်၊ ဒီဘက်လှည့်လိုက်၊ အောက်ကို ငုံ့ကြည့်တာလည်း ရှိကာ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းက ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်မို့ ပခုံးပေါ်မှာ ခွေနေသည့် ဆံပင်တွေက အငြိမ်မနေနိုင်...

မှန်ပြောင်းကို နောက်ထပ် နီးအောင် ဆွဲပေမယ့် မရတော့တာမို့ မျက်နှာရှေ့က ခွာလိုက်ကာ သာမျက်လုံးနဲ့ ပဲ မျှော်ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ဟော...ဟိုမှာ ကောင်မလေး ဆရာ”

“မြင်တယ်”

“အဲဒါ သူမိန်းမ ဖြစ်မယ်၊ ဆွေမျိုးတွေကိုတော့ ဒီအလုပ်လုပ်ပြီး ဒီလိုထားမှာ မဟုတ်ဘူး ”

သူမလေး မရှိတော့ပါ။ ပြတင်းတံခါးကိုတော့ ဖွင့်လျက်အတိုင်း ထားရစ်ခဲ့၏။

“မိုးကြီး...”

“ဗျာ...ဆရာ”

“မင်းနဲ့ တူးဝေးခြံနံပါတ် ၂၀ ကနေ ငါ စီစဉ်ထားတဲ့ အတိုင်း ဒီခြံကို စောင့်ကြည့်...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“အောင်ကျော် ရောက်လာမှ လုပ်ငန်းစ၊မယ်၊ ကြားထဲမှာ သေချာသထက် သေချာအောင် အနီးကပ်လိုက်တား...”

“ဟုတ်...ဆရာ”

“အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ပြီးမှ မသေချာတာ ငါ မလိုချင်ဘူး”

“စိတ်ချ ဆရာ၊ ဒီကောင် ဘယ်လောက်လည်လည် ကျွန်တော်တို့ မျက်စိတွေကို လှည့်စား လို့ မရပါဘူး”

ကားက တဖြည်းဖြည်း ဘက်ခံဆုတ်ပြီးမှ နောက်ပြန်ကွေ့ထွက်သွား၏။ ပြတင်းတံခါး အကွယ်လေးမှာ ရပ်ရင်း ချောင်းကြည့်နေသည့်လည်ဆွဲ ကိုယ်လေး ပြတင်းပေါက်မှာ လူလုံးပြန်ပေါ်လာ၏။

ကားထွက်သွားသည့်ဆီ လိုက်ငေးရင်း မျက်ခုံးလေးတွေ တွန့်ကုတ်ကျလျက်...၊ ဒီကား ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ကို လာကြည့်နေတာလဲ...၊

ညီမလေးရှိနေတာကို ပေးမသိချင်ဘူးလို့ ကိုကြီး ပြောထားသဖြင့် ကိုကြီးနဲ့ အလုပ်လုပ်တဲ့ လူတွေလားလို့ တွေးလိုက်မိသည်။

သေချာတာကတော့ ဒီအိမ်ကို လာကြည့်တာပင်...၊ ကားရှေ့ခန်းထဲကနေ ဓာတ်ပုံရိုက်နေတာလား၊ မှန်ဘီလူးနဲ့ ကြည့်နေသည်လားမသိ။ တစ်ယောက်ယောက် တစ်ခုခု လုပ်နေတာလည်း သေချာ၏။

“သမီးရေ...ထမင်းစားချင်ရင် ရပြီနော်၊ ဒေါ်ဒေါ် ပြင်လိုက်ရတော့မလား”

“ရှင်...ဟင့်အင်း မစားသေးဘူး ဒေါ်ဒေါ်နဲ့”

လည်ဆွဲ ကမန်းကတန်း ပြေးကိုင်လိုက်တာက ကိုကြီးဆီကို ခေါ်မလို့ ဟန်းဖုန်း...၊ဒါပေမယ့် ခေါ်လို့ မရပေ...၊

ဖုန်းထဲကနေ `စက်ပိတ်ထားပါတယ်` ချည်းပဲ ဖြေနေ၏။

ဘာဖြစ်လို့ ပိတ်ထားတာလဲ...၊

အခန်း(၄)

“ရပါတယ် ကိုကြီးကလည်း၊ ညီမလေး မောင်းတတ်နေပါပြီ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကဲ...လီဗာကိုတော့ သိပ်မနင်းနဲ့ ၊ လမ်းပေါ်မှာ ကားရှင်းပေမယ့် ဘေးကနေ အမှတ်တမဲ့ လူဖြစ်ဖြစ်၊ ယာဉ်တစ်ခုခု ဖြစ်ဖြစ်ဘူးခနဲ ပေါ်လာတတ်တယ်၊ အဲဒီ အခါကျတော့ ရှင်းတယ်ဆိုပြီး လွှတ်ထားတဲ့ ကိုယ့်အရှိန်ကို မနိုင်တော့ဘူး ဖြစ်တတ်တယ်”

ဘေးကထိုင်ရင်း ကိုကြီးက ရှင်းပြနေသည်။ ။

“လူရှင်းတဲ့ တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ ဝမ်းဖြည့်ရအောင် ညီမလေး၊ ကိုကြီး ဗိုက်ဆာ လာပြီ၊ ညီမလေးရော...”

“ဆာပေမယ့် မဆာပါဘူး၊ ကိုကြီးက တစ်ခါတလေပဲ ရောက်လာတာ၊ အချိန်ရှိတုန်း ညီမလေးက ကားလျှောက်မောင်းနေမလို့ ”

လူချမ်းသာက ရယ်လိုက်ပြီး လည်ဆွဲ ခေါင်းလေးကို ပုတ်သည်။ ။

“မောင်းရပါမယ်၊ ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး ကိုကြီး ညီမလေးဘေးမှာ ပဲ နေမှာ ၊ ခုတော့ တစ်ခုခု စားရအောင်နော်”

“ဟုတ်...”

မောင်နှမနှစ်ယောက် လမ်းဘေးက ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် သပ်ရပ်နေသည့် ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်ထဲကို ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ။

ဆိုင်က သိပ်မကြီးကျယ်ပေမယ့် ထမင်းဟင်းတွေရော၊ အသုပ်၊ အစ

ပ်တွေ အားလုံး တစ်နေကုန်ရ၏။ ကိုကြီးက ဝက်သားနဲ့ မျှစ်ချဉ်စပ်မှာ ကား လည်ဆွဲ ကတော့ ဝက်လက်ပေါင်း တစ်ပွဲပဲ ဖြစ်လျက်....

“ကိုကြီး ထပ်မမှာ နဲ့ တော့၊ အဲဒီ နှစ်ပွဲတောင်မှ အများကြီးရယ်၊ ကုန်မှာ လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ”

“အေးပါ...၊ ငါ့ညီမလေးလည်း မိန်းကလေးလို့ မပြောရဘူး တိုင်းလိုက်ထွာလိုက်တာ”

လူချမ်းသာ က သဘောကျနေသည့် မျက်နှာကြီးနဲ့ ပါ...

“ငါးခေါင်းဟင်းချိုလေးတော့မှာ မယ်နော်၊ အရည်သောက် မပါသေးဘူး”

“အဲဒါ ပိုဆိုးတာ၊ ငါးခေါင်းဟင်းချိုက မိသားစုလိုက် တစ်ပြုံးကြီးစားမှ တန်တာ ကိုကြီးရဲ့ ၊ ညီမလေးတို့ နှစ်ယောက်တည်းဆို အများကြီး ပိုမှာ ၊ အဲ...ပိုတာ ပါဆယ်ပြန်ထုတ်လိုက်ရင်တော့ ရတယ်၊ မှာ ချင်မှာလေ”

“တော်ပါပြီဗျာ...အဲဒီ လောက် စစ်စစ်ပေါက်ပေါက်တွေ မလုပ်တော့ပါဘူး၊ မိကပ်စေး... ကိုကြီး ထည့်ပေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေရော ထုတ်သုံးရဲ့ လား၊ စားချင်တာ၊ ဝယ်ချင်တာရှိရင်တော့ စားပေါ့”

“စားပါတယ်၊ အားလုံး ဒေါ်ဒေါ်နုတို့ ချက်ပြုတ်ပေးနေတာပဲ၊ လိုမှ မလိုတာ၊ ပြီးတော့ ညီမလေးမှာ ရှေ့ပင်းထွက်ရအောင် ကိုကြီးကလည်း လိုက်မပို့၊ အဖော်လည်း မရှိနဲ့ ၊ ကုန်စရာလမ်းမှ မရှိတာ”

“ညီမလေး လိုအပ်တာတွေ မှတ်ထားလေ၊ ကိုကြီး လာခေါ်မှာ ပေါ့”

“လိုလည်း မလိုသေးပါဘူး၊ ကိုကြီးက ညီမလေးကွယ်ရာမှာ ဘယ်လောက် ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာထားရမှန်း မသိဘဲနဲ့ သုံးလည်း မသုံးရက်

ဘူး”

လူချမ်းသာ ပြုံးနေရင်း မျက်နှာပျက်သွား၏ ။

“ရေသန့်တစ်ဘူး အရင်ပေး...”

မျက်နှာလွှဲလိုက်မိရင်း ရေမဆာဘဲ ရေသန့် မှာ လိုက်မိခြင်းသို့ ရောက်သည် ။

“ကိုကြီး...”

“ဟင်...”

“ဟိုနေ့က ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ၊ ညီမလေး မေးတာ ဖြေပါဦး”

“ကိုကြီးမှ မမြင်လိုက်ရတာ ဘယ်လိုလုပ်သိမှာ လဲ ညီမလေးရာ ဘာဖြစ်ဖြစ် ညီမလေး အိမ်ထဲမှာ ပဲ နေနော်”

လည်ဆွဲ က အစ်ကိုဖြစ်တဲ့ သူကို နားမလည်နိုင်သည့် မျက်လုံးတို့ ဖြင့် ကြည့်၏ ။

“ကိုကြီး မဟုတ်တဲ့ လူတွေနဲ့ တစ်ခုခု ငြိထားတာတော့ မရှိပါဘူး နော်”

လူချမ်းသာ ခပ်လေးလေး ခေါင်းခါရင်း လည်ဆွဲ မျက်နှာလေးကို ကြည့်သည် ။

“ညီမလေးက ကိုကြီးကို မယုံဘူးလား”

“ဘာဖြစ်လို့ မယုံရမှာ လဲ...ညီမလေးက ကိုယ့်အစ်ကိုကိုမှ မယုံရင် ဘယ်သူ့ကို ယုံဖို့ ရှိတော့ လို့ လဲ၊ ကိုကြီးကို စိတ်ပူလို့ ပါ၊ မိုးကုတ်မှာ စီးပွားသွားရှာတဲ့ လူတွေ တော်တော်များများမှာ များ သောအားဖြင့် တူညီတဲ့ ပြဿနာတစ်ခု ရှိနေတတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ညီမလေး၊ ကိုကြီးမှာ လည်း ရှိတော့ရှိတယ်”

“ဟင်...”

ထိတ်လန့်သွားရှာသည့် ညီမလေး မျက်ဝန်းလေးတွေကို သူ မကြည့်ရက်...၊ မျက်နှာကို တစ်ဖက်လွှဲမိရင်း.....

“ညီမလေးစိတ်ညစ်သွားမှာ စိုးလို့ ကိုကြီး မပြောတာ၊ ပြီးတော့ ကိုကြီးဘက်က မှန်တယ်လို့ လည်း ထင်တယ်၊ အဲဒါကြောင့်....”

“ပြောလေ ကိုကြီး...ဘာဖြစ်ခဲ့လို့ လဲဟင် ကိုကြီး လူသတ်ခဲ့တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ လို ကြီးကျယ်တဲ့ ပြဿနာမျိုး ရှိခဲ့တယ်”

“ဟင်...”

စားစရာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရောက်လာတာကို နှစ်ယောက်စလုံး ဂရုမစိုက်မိကြ တော့ပေ...၊

“ကိုကြီး...ပြောလေ...”

“ပြောပါ့မယ်၊ ညီမလေး စိတ်အေးအေးထားနော်၊ ကိုကြီးတို့ အလုပ်သမားတွေက ကိုယ့်ဘဝအတွက် အသက်သွေးချွေးတွေရင်းပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြတာ၊ ကိုယ်ရလာတဲ့ ပစ္စည်းကို ကိုယ်ယူတာ မှားလား”

လည်ဆွဲ ငေးနေရင်း ဘာဖြေရမှန်းမသိ၊ စိတ်ထဲမှာ ကိုကြီး နောက်ဆုံးကျူးလွန်ခဲ့တာ ဘယ်လိုအမှားမျိုးလဲဆိုတာပဲ ရှိနေ၏ ။ ဥပဒေနဲ့ ငြိစွန်းခဲ့သည် လား...ကိုကြီးအတွက် အသက် အန္တရာယ် ရှိနေပြီလား...၊

“သူဌေးက ကိုကြီးတို့ အပေါ် ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အင်ချက်

တွေက အရမ်း လူပါးဝတယ်”

“အင်ချက်ဆိုတာ ညီမလေး ရှင်းအောင်ပြောရရင် ကိုကြီးတို့ ဆင်း
တဲ့ ကျင်းတွေပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ကျောက်သိမ်းတဲ့ လူပေါ့၊ ခဲသိမ်းတာလို့ လ
ည်း ခေါ်တယ်၊ ရသမျှ အရိုင်းခဲတွေကို သူ့ကို အပ်ရတာ ...”

“အဲဒါတွေကို ကိုကြီးတို့ က မအပ်ခဲ့ကြတာလား...”

ဟုတ်တယ်...ဒါပေမယ့် အဲဒီ လို အသေးအမွှားခဲလေးတွေ မဟုတ်
ဘူး ”

“ဒါဆို...”

လည်ဆွဲ လည်ချောင်းထဲမှာ ခြောက်သွေ့ သွားသလိုပင်...၊

ဘယ်လိုပစ္စည်းက ဘယ်လောက်တန်တယ်ဆိုတာ မသိပေမယ့်
ကိုကြီးတစ်ယောက် တည်းတောင် ဒီဘဝမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့ အထိ ဖြစ်ခဲ့
တာ၊ တစ်ဖွဲ့လုံး ချမ်းသာသွားတဲ့ အထိ ဆိုတော့...

“ကိုကြီး...”

ဆက်မတွေးရဲတော့ဘဲ လည်ဆွဲ မျက်ရည်တွေ ဝေ့လာ၏ ။

“ညီမလေးကလည်း ကွာ...ကိုကြီးတို့ပက ကိုယ်ရသင့်တာကို ယူခဲ့
တာ ဘာကြောက်စရာ ရှိလို့ လဲ၊ သူတို့ ကသာ ခေါင်းပုံဖြတ်၊ ဂုတ်သွေးစု
တ်တဲ့ လူတွေ၊ ဟိုနေရာကွက်ကွက်လေးမှာ သူတို့ ချမှတ်ထားတဲ့ စည်း
ကမ်းကို ဖောက်ဖျက်ခဲ့တာမှန်ပေမယ့် ဒါနဲ့ ပဲ ရာဇဝတ်သား ဖြစ်သွားစ
ရာလား၊ ကဲ... စားစရာတွေ အေးကုန်မယ်၊ စားရအောင်”

အပြုံးတွေ ဇွတ်တင်ပြီး စားစရာတွေကို ဟိုဆွဲဒီပို့နှင့် မျက်လွှာချ
ထားသည့် လူချမ်းသာ မျက်နှာကို လည်ဆွဲ ငေးနေမိ၏ ။

ကြီးဖူးနေကျ ပြဿနာမျိုးတွေပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒါတွေဟာ ဥပဒေနဲ့ ငြိစွန်းသည် ဖြစ်စေ၊ မငြိဘူးဖြစ်စေ လောဘသားကောင်တို့ အတွက် သတ်ဖြတ်စားသောက်တတ်ကြသော နိုင်ရာ စားပွဲကြီးတစ်ခုပင်...။

“ကိုကြီး အခု ညီမလေးနဲ့ အတူတူ မနေနိုင်တာ အဲဒါတွေကြောင့်ပေါ့နော်”

မျက်ရည်တွေလည်နေသည့် လည်ဆွဲ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို လူချမ်းသာက လှမ်းဆုပ်ကိုင်ကာ....

“ဟုတ်တယ်လို့ ဆိုနိုင်ပေမယ့် ကိုကြီးတို့ ဘာမှ ထိခိုက်ဖို့ မရှိဘူး၊ ဘာတွေစိုးရိမ်နေတာလဲ ညီမလေးရာ၊ အဲဒါတွေကြောင့် ကိုကြီး ဘာမှ မပြောဘဲနေတာ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့လို့ ထင်ရတဲ့ လူတွေကို ညီမလေးက မြင်လိုက်တယ်ဆိုတော့ နောက်ထပ် မေးနေဦးမှာ ပဲ။ သိသင့်သလောက် သိရအောင် ပြောပြတာပါ။ ဖျောက်ပစ်လိုက်နော်...ခေါင်းထဲမှာ မထားနဲ့”

သူ စားခိုင်းသည့် ထမင်းပွဲနဲ့ ဟင်းပွဲတွေကို လည်ဆွဲက ဘေးကို ပြန် တွန်းရွှေ့ကာ...

“မထားလို့ ရမလား ကိုကြီးရဲ့ ...။ ကိုကြီးက အပြင်မှာ ပဲ နေတာ၊ တစ်ခါတလေ ညီမလေးဆီကို နှစ်ရက်လောက်မလာဘဲ နေသေးတယ်၊ ကိုကြီး တစ်နရာမှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေရင် ညီမလေး ဘယ်လိုလုပ် သိရမှာလဲ၊ ပြီးတော့ စိတ်ဆင်းရဲမှာ စိုးလို့ ဘာညာနဲ့ ကိုကြီး ကွယ်ရာမှာ ကြိတ်ဖြစ်နေမှာ ”

ပြောနေရင်း လည်ဆွဲ မျက်ရည်ကျလေသည် ။

“ဟာကွာ...ဆိုင်ထဲမှာ လူတွေမြင်တော့မှာ ပဲ၊ ငါ့ညီမက ခက်တော့

တာပဲ၊ အဲဒီ လို ဖြုတ်ခနဲ ငို ငို နေရင်း ရယ်နဲ့ ကလေးဆန်လွန်းလို့ ကိုကြီးက ပိုပြီး စိတ်မချတာ၊ မငိုနဲ့ နော်”

ချော့မော့ရင်း တစ်သူလှမ်းပေး၍ ခေါင်းလေးကို ပွတ်သပ်လိုက် ကာ...

“ကိုကြီးကလေ ညီမလေးကို ညီလေးတစ်ယောက်လို တိုးတိုးဖော် ဖြစ်စေချင်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ကိုကြီးတို့ မှာ မောင်နှမနှစ်ယောက်ပဲ၊ ဆိုးတူကောင်းဘက် ရှိတာလေ၊ ညီမလေးက ခုလို အရမ်းနူးညံ့တော့ ကိုကြီးက ညီလေးတစ်ယောက်လို နေရာတကာ ဘယ်လိုလုပ် တိုင်ပင်ရဲတော့မှာ လဲ”

လည်ဆွဲ ငေးခနဲ ဖြစ်သွား၏ ။ ပြီးတော့ မျက်ရည်တွေကို ချက်ချင်း သုတ်ပစ်လိုက်ကာ...

“ဒါဆို လည်ဆွဲ မငိုတော့ဘူး၊ ကိုကြီး ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ အားလုံးပြောပြ”

ထမင်းပန်းကန်ကို ကိုယ့်ရှေ့ပြန်ဆွဲယူရင်း လူချမ်းသာ ငိုငံသွားမိသည် ။ စိတ်ပြေရာ ပြေကြောင်း ပြောမိသမျှ သူ့စကားနဲ့ သူပဲ ပြန်ပိတ်မိနေသည့်အဖြစ်ထဲက ဘယ်လို ရုန်းထွက် ရမှန်းမသိ...။

ညီမလေးကို သူ ဘာမှ မသိစေချင်ပါ၊ သိဖို့ လည်း မလိုဘူး ထင်သည် ။ ဖြစ်လာသမျှ အဆိုးအကောင်းမှန်သမျှ အဆိုးတွေက သူ့အတွက် ဖြစ်ပြီး အကောင်းဟူသမျှ ညီမလေး ခံစားဖို့ သာ ဖြစ်၏ ။

သူ ဒီတိုင်းပဲ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တာဖြစ်သည် ။

တစ်စဆွဲထုတ် ပြန်ဖျောက်လို့ မရနှင့် သူ ဖုံးဖိနေသမျှပေါ်ကုန်တော့ မည်မို့ ဆာလောင် နေတာတွေတောင် ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်း မသိ...။

“ကိုကြီး ပြောပြလေ...”

“ကိုကြီးရဲ့ အဖြစ်တွေကို ညီမလေးကို ပြောပြမှာ ပါ။ ဒါပေမယ့် နေပါဦး၊ ကိုကြီးတို့ အေးဆေးနေကြတဲ့ အခါကျမှ”

“အေးဆေးနေရဖို့ က ဘယ်တော့လဲ ကိုကြီး၊ အခု သူတို့ တွေ လိုက် နေကြတယ်၊ ကိုကြီးက ပြေးနေရတယ်”

လည်ဆွဲ မျက်နှာလေးကို နှိမ့်ချကာ လူချမ်းသာနဲ့ နီးအောင် တိုးကပ်၍ တုန်ယင်နေသော အသံလေးနှင့်....

“သူတို့ ကို တစ်စိတ်ဖြစ်ဖြစ် ပြန်ပေးလိုက်ရင် ကျေနပ်သွားကြမှာ လား၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း အကုန်လုံး ပြန်ပေးလိုက်ပါ၊ ညီမလေးတို့ မောင်နှမ အရင်လိုပဲ ဘဝကို ရုန်းကန် ရင်ဆိုင်သွားလို့ ရတယ်၊ ညီမလေး ဘွဲ့ရပြီးရင်...”

“တော်ပါတော့ကွာ၊ ကိုကြီး ဒီလောက်ထိ ကြိုးစားပင်ပန်းခဲ့တာတွေ ကို အဓိပ္ပါယ်မရှိ သူတို့ လက်ထဲ ဝ,ကွက်အပ်ရမှာ လား”

“ဟင့်အင်း...ညီမလေး ကိုကြီးနဲ့ ဘာကိုမှ မလဲနိုင်ဘူး ဒါတွေ မသိရ ခင်ကတည်းက ကိုကြီး တစ်ရက်လောက် ရောက်မလာရင်ဘယ်လောက်မျှော်နေရလဲ သိလား၊ ညီမလေးဘဝမှာ ကိုကြီးမျက်နှာက မီးရှူးတန် ဆောင်ပါ၊ မျက်စိအောက်က ကိုကြီး ပျောက်သွားတာနဲ့ ...”

“နေဦး ညီမလေး...အဲဒီ လို ညီမလေး မမျှော်ရဘူး၊ စိုးလည်း မစိုးရိမ်နဲ့ ၊ ကိုကြီးက ယောက်ျားလေး၊ ပြီးတော့ ကိုကြီးဘေးမှာ လည်း အစုအဖွဲ့ဆိုတာ ရှိတာပဲ၊ သူတို့ ဒုက္ခပေးချင်တိုင်း ပေးလို့ မရဘူး၊ တကယ်လို့ ကိုကြီး သွားလာရင်း ခရီးလွန်နေတဲ့ အခါ ရက်တွေ ကြာချင်ကြာမယ်၊ ညီမလေး ခုလို သေလောက်အောင် ပူပင်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ရက်တွေ ကြာမယ်...”

လည်ဆွဲက တိုးတိုးလေး လိုက်ရွတ်သည် ။ သူ ခေါင်းခါပြလိုက်ရင်း

...

“ရှိခဲ့ရင် ပြောတာပါ။ တကယ်လို့ ကိုကြီး ခရီးလွန်နေရင် ညီမလေး အားငယ်မှာ စိုးလို့ ကိုကြီးတို့ တိုက်ကြီးရဲ့ စာကြည့်ခန်းနဲ့ ကပ်လျက်မှာ စာကြည့်ခန်းထဲကဖွင့်မှ ရတဲ့ အခန်းပျောက် တစ်ခန်းရှိတယ်၊ အဲဒီ အခန်းထဲမှာ ကိုကြီး ရှာဖွေထားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေ အကုန်ရှိတယ်၊ ညီမလေး နာမည်နဲ့ ဘဏ်မှာ ငွေသွင်းထားတဲ့ စာအုပ်လည်း ရှိတယ်”

“ကိုကြီး...ကိုကြီး အဲဒါတွေ ဘာဖြစ်လို့ ပြောနေတာလဲ”

“ညီမလေးနဲ့ ကိုကြီးနှစ်ယောက်ပဲ သွေးရင်းသားရင်းရှိတာ၊ လျှို့ဝှက်ထားဖို့ မ လိုဘူးလေ”

လူချမ်းသာ မျက်နှာပေါ်က ပေါ့ပါးသလိုလို ရှုပ်ထွေးသလိုလို တရှုပ်ရှုပ် ပြေးလွှား ပြောင်းလဲနေသည့် ခံစားချက်တွေကို ဘယ်လို ဆုပ်ဖမ်းကြည့်ရမှန်း မသိ...၊ဒါပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ဘာမှ မရှိတော့သလို လှိုက်ဟာသွားခြင်းက နေပူပြင်ကြီးနှင့် တူ၏ ။

ကိုကြီးအပေါ် ယုံကြည်စွာ အေးချမ်းနေခဲ့သည့် စိတ်တို့ သည် ...၊

★